

mange Mennesker. Men naar vi nu høre, at det ærede Medlem mener, at man ved Hjælp af Spiritusbeskatning kan faa Penge baade til de fattiges Kasser, Tilskud til de fri Fattiggasser, til Laan, til Børns Bispising o. s. v., bliver det jo pludselig noget helt andet; saa ville jo de, der modarbejde Nydelsen af Spiritus, faktisk modarbejde de smukke Formaal, til hvis Fremme det ærede Medlem vilde have Spiritusbeskatningen anvendt. Samme ærede Medlem mente vel, at Samfundet kunde yde Understøttelse til arbejdsløse, han mente, at det kunde jo ske i forskellige Tilfælde: naar der kom ny Maskiner op, eller Naturbegivenheder forhindrede Arbejdets Gang, eller der var Overproduktion til Stede. Jeg synes egentlig ikke, at det, det kommer an paa, er en ganske bestemt Aarsag, men det, det kommer an paa, er: Er der Arbejdsløshed, er et større eller mindre Tal af Arbejdere arbejdsløse? Jo større det er, desto nødvendiggere bliver det at paakalde hele Samfundets Mødvirkning til Afhjælpning af Nøden. Altsaa, er der en saadan Arbejdsløshed til Stede, som man ikke kan tilskrive Arbejderne selv, saa synes jeg, at man har den Pligt at hjælpe, saa kan det ikke nytte noget at danne sig en bestemt Teori om, at kun under de og de Forhold vil man hjælpe. Det er kun et Middel til at komme bort fra et ubehageligt Spørgsmaal. Naar det ærede Medlem agerede Spaamand og mente, at Socialismen laa flere hundrede Aar ude i Tiden, skal jeg slet ikke disputere med ham, med Spaamænd skal man overhovedet ikke indlade sig, men naar han mente, at Socialdemokraterne ikke skulde angribe andre Samfundsklasser, men være venlige og elskværdige mod dem, skal jeg sige: Jeg har saamænd i min Tid gjort mange Forsøg paa at være venlig og elskværdig mod andre Samfundsklasser, men det har ikke hjulpet ret meget. Naar jeg ser paa Tonen i Højres Presse, er den ikke meget elskværdig over for Arbejderne, og naar jeg hører mange af Højres Talere, ere de heller ikke meget elskværdige over for Arbejderne. Naturligvis, man holder overordentlig meget af Arbejderne, men naar Arbejderne selv have en Mening, og navnlig naar Arbejderne ere Socialister, er man ikke meget venlig over for dem. At man er venlig over for de Arbejdere, der ere Højremænd, kan jeg jo nok forstaa, men der er dog det ejendommelige, at Venligheden aldrig giver sig noget praktisk Udslag. Det ærede Medlem mente, at Socialdemokraterne ventede paa ved

Hjælp af den almindelige Valgret at naa deres Maal, men at de dog maaske alligevel ikke stoledes saa meget paa den almindelige Valgret. Ja, naar jeg ser paa det ærede Medlem, skal jeg indrømme, at den almindelige Valgret har visse Skavanker, det er ganske sikkert, at den almindelige Valgret ved sidste Valg i Randers kunde have truffet et bedre Valg, end den gjorde, men der er den store Fordel ved den almindelige Valgret, at hvad den gør galt den ene Gang, kan den gøre godt en anden Gang. Derfor stole vi Socialdemokrater alligevel paa den almindelige Valgret, og De skal ikke være betænkelig ved at give os den almindelige Valgret, selv om den til Tider kan give sig et for os mindre gunstigt og tiltalende Udtryk; det retter sig alt sammen nok med Tiden.

Det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen), som jo maa betegnes som Fler-tallets Ordfører i denne Sag, fremsatte den, synes jeg, noget dristige Paastand, at jeg skulde have erkendt, at det Forslag, vi havde stillet, ikke kunde og ikke burde gennemføres, fordi det ikke var færdigt. Jeg har erkendt og har sagt, at Forslagsstillerne vare villige til at tage imod Ændringer, til at være med til at forsøge at løse Sagen paa den Maade, som vi nu kunde blive enige med Flertallet om, men derfra og til at have erkendt, at Forslaget ikke kunde og ikke burde gennemføres, synes jeg dog nok, er et betydeligt Spring. Naar det ærede Medlem saa sagde til Slutning, at han vilde være med til at hjælpe alle nødlidende, kan det jo kun være glædeligt for Forslagsstillerne. Vi have ikke noget højere Ønske end at være med til at hjælpe alle nødlidende, og naar vi i en Aarrække have fremsat Forslag om at yde Understøttelse til dem, der gennem Organisation gave Bevis paa, at de havde Lyst til og Villie til at støtte sig selv, var det kun, fordi det, hver Gang man kom til tidligere Regeringer og anmodede om Understøttelse til Arbejderne, altid lød: Arbejderne skulle ikke have Almisse, dertil bør vi ikke opdrage dem, men ville de hjælpe sig selv, skulle vi hjælpe dem, Hjælp til Selvhjælp! Og saa tænkte vi, at hvad det kommer an paa, er at søge at afhjælpe noget af den Nød, der er en Følge af de herskende Tilstande, og accepterede dette Princip, ikke fordi vi i og for sig anerkendte det berettigede i at stille det op, men fordi Nødvendigheden tvang os, da der ikke var anden Udvej til at forsøge en Løsning. Nu vel, vil man ikke gaa denne Vej, men vil man gaa andre Veje